

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: H.B.**, státní příslušnost Íránská islámská republika, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2015, čj. MV-153686-6/SO-2014,

t a k t o:

I. Rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2015, čj. MV-153686-6/SO-2014, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[II] Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím zamítla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žalobcovu odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo*“) ze dne 17. 9. 2014, čj. OAM-21569-46/TP-2014 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím Ministerstvo zamítlo žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu, a to dle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce se primárně domníval, že správní orgány obou stupňů mylně, resp. nezákonně interpretovaly a aplikovaly neurčitý právní pojem závažné narušení veřejného pořádku a v příčinné souvislosti pak vzhledem k dikci § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců nezákonně zamítly jeho žádost o trvalý pobyt. Správní orgány své rozhodnutí odůvodnily tak, že o žalobci byla sepsána bezpečnostními složkami ČR informace podléhající režimu utajení (stupeň „Vyhrazené“), ze které lze údajně dovodit skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce. Žádné jiné důvody správní orgán neuvedl. To vše za situace, kdy žalobce na území nespáchal žádný trestný čin, nebylo vůči němu zahájeno nikdy žádné trestní řízení, nebyl projednáván pro žádný relevantní přestupek a na území ČR žije plně v souladu s právním řádem ČR více než osm let, plně integrován do majoritní společnosti (o čemž svědčí jeho ekonomické i společenské aktivity zmiňované níže) se všemi konsekvencemi z tohoto faktu vyplývajících pro inkriminované řízení.

Pro posouzení merita věci je bezesporu primárně nutno zkoumat, zda správní orgány relevantně interpretovaly a následně aplikovaly neurčitý právní pojem veřejný pořádek, resp. závažné narušení veřejného pořádku. Žalobce se přitom s odkazem na relevantní judikaturu NSS i ESD důvodně domnívá, že správní orgány interpretovaly tento neurčitý právní pojem nezákonně. V tomto kontextu účastník řízení odkázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, sp. zn. 5 As 51/2009, který se právě zabývá posouzením aplikace a interpretace neurčitého právního pojmu veřejný pořádek správními orgány. Nejvyšší správní soud explicitně uvádí ve zmiňovaném rozsudku toto: „*Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je, jak vyplývá z konstantní judikatury správních soudů, podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, čj. 7As 78/2005 -62).*“. Účastník řízení se pak plně v korelaci s výše

specifikovaným judikátem Nejvyššího správního soudu domnívá, že veřejný pořádek je v kontextu tzv. cizineckého práva adekvátně vymezen ve směrnici Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004, č. 2004/38/ES, o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (a v dříve platné směrnici Rady č. 64/221/EHS, která byla prvně jmenovanou směrnicí nahrazena) a návazně v judikatuře Evropského soudního dvora. Obě uvedené směrnice přiznaly členským státům Evropské unie právo tzv. výhrady veřejného pořádku, a to prostřednictvím alternativy zakázat státním příslušníkům jiných členských států Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům vstup, případně pobyt na jejich území právě z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Dle čl. 27 odst. 2 Směrnice, opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním a prokázaném chování dotyčné osoby, přičemž dokonce ani předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná. Evropský soudní dvůr vždy zdůrazňoval, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (rozsudek ze dne 28. října 1975, Rutili, C-36/75, Recueil, rozsudek Bouchereau, 30/77 ze dne 27. 10. 1977, bod 33; rozsudek Calfa, C-348/96 ze dne 19. 1. 1999, rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Recueil; rozsudek Komise v. Španělsko C-503/03 ze dne 31. 1. 2006, bod 45 a rozsudek Komise v. Německo C-441/02 ze dne 27. 4. 2006).

Navíc, ve výše specifikovaném rozsudku NSS je dále explicitně uvedeno, že aplikace výše uvedené výhrady závažného narušení veřejného pořádku je výjimečnou záležitostí, která musí být velmi detailně a řádně odůvodněna prokazatelným nadstandardně závadovým chováním účastníka řízení. Argumentace NSS pak byla potvrzena usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího soudu České republiky, na který ostatně i samy správní orgány odkazují a který je správním orgánům prokazatelně znám z jejich aplikační praxe.

Z důvodu právní opatrnosti a nad rámce primární argumentace si žalobce na tomto místě dovoluje poznamenat, že výše prezentovaná interpretace uvedeného neurčitého právního pojmu je sice v obdobných právních případech problematizována žalovaným s odkazem, že žalobce není rodinný příslušník občana Evropské unie (a prezentovaná argumentace se údajně vztahuje pouze na rodinné příslušníky občana EU), ovšem takové námitky relevantní nejsou. Předložená interpretace a aplikace výše specifikovaného neurčitého právního pojmu vycházející z judikatury NSS, potažmo ESD, je v rámci cizineckého práva, resp. v rámci zákona o pobytu cizinců, nepochybně „univerzální“, přestože je pochopitelně nutná jistá míra modifikace této interpretace v kontextu jednotlivých kategorií pobytových statutů i konkrétních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jak ostatně explicitně uvádí i rozšířený senát NSS v citovaném usnesení. Jestliže totiž pro jiné kategorie cizinců, než jsou občané EU (respektive rodinní příslušníci občana EU), tedy občany z tzv. třetích zemí, není identický právní pojem judikaturou interpretován odlišně, jistě nelze postupovat jinak, než jej analogicky dovodit – byť, jak je uvedeno výše, s jistou mírou modifikace vystihující právě odlišnost mezi jednotlivými kategoriemi cizinců, tak jak je hierarchizuje zákon o pobytu

cizinců – z interpretace nejbližší, tedy v kontextu zákona o pobytu cizinců a příslušných předpisů práva Evropské unie, potažmo judikatury ESD. Navíc z judikatury NSS zcela jednoznačně (a logicky) vyplývá, že rozdíly v interpretaci tohoto neurčitěho právního pojmu u občanů EU a jejich rodinných příslušníků na straně jedné a občanů třetích zemí na straně druhé, nejsou a ani nemohou být nikterak radikální. Žalobce na podporu své argumentace odkázal na rozhodnutí NSS ve věcech sp. zn. 8 As 68/2012 a 7 As 6/2012, ve kterých je Nejvyšším správním soudem interpretován neurčitý právní pojem narušení veřejného pořádku právě v případech zaměřených na cizince z tzv. třetích zemí, a to zcela v intencích prezentovaných žalobcem výše.

Navíc nelze v tomto kontextu pominout skutečnost, že při pochybnostech jsou -vzhledem k bazálním zásadám správního řízení - správní orgány povinovány aplikovat interpretaci, která je pro účastníka řízení příznivější, a nikoliv hledat v podstatě jakoukoliv, byť nepřiléhavou či dokonce zcela irrelevantní argumentaci, na základě které by bylo možno žádost (přes jasné vědomí o nezákonnosti takového postupu) zamítnout. Správní orgán je tak povinen hájit oprávněné zájmy účastníků řízení, v rámci možností jim vycházet vstříc a v případě situací nejistých, respektive důkazně nejasných, postupovat v souladu se zásadou *in favorem libertati* - tedy vydat rozhodnutí či postupovat tak, aby nebyla ohrožena práva a svobody účastníka řízení (bližší viz kupříkladu rozsudek NSS ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 6 As 30/2013). Z výše uvedeného lze uzavřít, že nemůže obstát (předpokládaná) námitka žalovaného, dle které nelze na jeho případ výše uvedenou interpretaci neurčitěho právního pojmu (závažné) narušení veřejného pořádku vztahovat, protože není ani občanem EU, ani rodinným příslušníkem občana EU.

Z faktického hlediska - tedy co se týče samotného důvodu, který vedl správní orgán k zamítnutí žádosti o udělení trvalého pobytu s odkazem, že žalobce narušuje veřejný pořádek zvláště závažným způsobem - je třeba zdůraznit, že tento závěr vychází z jediného podkladu pro rozhodnutí, kterým je stanovisko Bezpečnostní informační služby ze dne 14. 8. 2014, čj. V35-11/2014-BIS -49. Žalobce si dovoluje v první řadě vyjádřit se generálně k této informaci, a to z hlediska její obecné věrohodnosti a pravdivosti. V první řadě je třeba připomenout, že utajovaná informace pochází z doby, kdy správní orgán prvního stupně provedl velmi rozsáhlé dokazování. Již samotná skutečnost, že utajovaná informace byla vypracována až poté, co žalobce splnil veškeré formální náležitosti podané žádosti, vyvolává důvodné pochybnosti o tom, z jakého důvodu byla tato informace zpracována po více než půl roce probíhajícího řízení. Krajně nevěrohodně pak bez ohledu na obsah této informace působí i naprosto nejasný důvod jejího zpracování, neboť ze spisového materiálu není nijak zřejmé, na čí pokyn, resp. žádost byla tato informace zpracována a správnímu orgánu předána. Mimo údajný zájem České republiky na tom, aby na jejím území žalobce nepobýval, není především zřejmý zájem konkrétního správního orgánu či konkrétní úřední osoby na tom, aby tato informace sloužila jako podklad pro rozhodnutí. Právní zástupce účastníka řízení tak není schopen zjistit, zda pořízení této utajované informace bylo výsledkem zákonného postupu mezi orgány ČR, či zda se jedná o informaci, která má sloužit k prosazení zájmu konkrétního orgánu ČR, popř. konkrétní úřední osoby. Právní zástupce si již v této fázi řízení dovoluje uvést, že nejenom z obsahu informace, ale i z jejího časového zařazení, lze dovodit závěr, že byla pořízena teprve poté, co správní orgán nebyl schopen nalézt jiný zákonný důvod pro negativní rozhodnutí, kdy taková snaha nejenom, že neodpovídá základním principům

správního řízení, ale vzbuzuje navíc pochybnosti o tom, zda oprávněné úřední osoby chrání zájem České republiky nebo svůj osobní zájem, popř. osobní zájem třetích osob.

Z hlediska obsahu samotné informace je třeba při respektování zákona č. 412/2005 Sb., uvést, že se jedná o informaci formálně se sice vztahující se k žalobci (přičemž žalobce v této souvislosti odkazuje na svoje písemné vyjádření k utajované informaci po vydání napadeného rozhodnutí), ovšem fakticky nic negativního neprokazující. Žalobce připomíná, že je osobou, která nebyla nikdy odsouzena za trestný čin v České republice, ani v žádné jiné zemi, nebyl nikdy ani trestně stíhán a nejsou k němu evidovány ani žádné jiné záznamy o porušení jakéhokoli právního předpisu. Žalobce na území České republiky řádně podniká, platí veškeré povinné platby a řádně plní veškeré další povinnosti, které mu z této činnosti vyplývají. Právní zástupce připouští, že může hypoteticky nastat situace, kdy osoba trestně zachovalá může závažným způsobem narušovat veřejný pořádek ČR, nicméně taková skutečnost by musela být řádně argumentačně a důkazně doložena, a to minimálně způsobem, který lze alespoň v režimu zákona č. 412/2005 Sb. přezkoumat. A to konkrétně, aby bylo možno na základě logických úvah dospět k závěru, že se informace může zakládat na pravdě a že se nejedná o informaci nepravdivou a účelovou, zkreslenou a neobjektivní. Právní zástupce má pak za to, že utajovaná informace, se kterou byl seznámen, výše uvedené požadavky nesplňuje, a to především proto, že konkrétní informaci neodpovídají žádné relevantní důkazy ani zdroje, které by bylo možno ověřit. Právní zástupce žadatele trvá na tom, že valná většina obsahu informace v podstatě naplňuje skutkovou podstatu trestných činů, či lépe řečeno přečinů, přičemž právnímu zástupci žadatele není známo, že by byl žalobce z jakéhokoli spáchání trestného činu byť jen prověřován, obviněn, neřku-li odsouzen. Za tohoto stavu je třeba obsah utajované informace považovat za čistě spekulativní a nepřezkoumatelný. Utajovaná informace ve své závěrečné fázi obsahuje informace, které by i dle názoru právního zástupce při jejich ověření mohly zakládat případně důvody pro zamítnutí žádosti ve smyslu ustanovení, které aplikoval správní orgán, nicméně se jedná o pouhá prohlášení o předmětné činnosti žalobce bez jakékoli bližší specifikace a zejména uvedení zdrojů, ze kterých tato informace pochází. Státní příslušnost a skutečnost, že žalobce ovládá více světových jazyků a pobýval ve více státech, sice může hypoteticky vzbuzovat úvahy o tom, zda veškerá činnost žalobce je pouze v zájmu České republiky, ovšem bez dalších relevantních důkazů či věrohodných zdrojů nelze v žádném případě z těchto předpokladů *a priori* dovodit v neprospěch žalobce to, co spekulativně dovodil správní orgán. Žalobce trvá na tom, že jakákoliv jeho činnost nikdy nesměřovala a nesměruje proti zájmům České republiky, naopak je s ohledem na předpokládaný přínos zejména pro Karlovarský kraj jeho pobyt v zájmu ČR. Žalobce v tomto kontextu uvádí, že na území České republiky se podílí na rozsáhlých projektech, mj. rozvoje letiště v Karlových Varech, Domova pro seniory, výstavby bytového domu Bezručova apod., které jsou prokazatelně v souladu s veřejným zájmem a prokazují naopak přínos žalobce (nejen) veřejným rozpočtům ČR.

Žalobce pak obecně považuje za naprosto nepřijatelné, aby v tak závažné otázce, jakou je zásadní omezení jeho práv, byla zákonným důvodem pro rozhodnutí jediná zpráva Bezpečnostní informační služby (při odhlédnutí od data jejího vypracování, které samo o sobě vzbuzuje důvodné pochybnosti), kterou vypracovala jediná osoba, bez jakéhokoli řádného důkazu. Akceptování takového postupu by umožňovalo v podstatě neomezenou moc pro jakoukoliv oprávněnou úřední osobu s možností vypracovat informaci v režimu zákona

č. 412/2005 Sb., bez jakékoliv kontroly správního orgánu rozhodujícího ve věci. Žalobce se již v rámci svého odvolání dovolával věcného hodnocení utajované informace, kdy žalovaný v podstatě na tento apel rezignoval, když pouze konstatoval, že nemá pochybnosti o věrohodnosti a přezkoumatelnosti utajované informace, přičemž dle jeho názoru nebyl oprávněn informaci explicitně popsat a explicitně hodnotit. Takové konstatování správního orgánu je dle názoru žalobce nepřezkoumatelné, přičemž režim informace v žádném případě neznemožňuje správnímu orgánu tuto informaci hodnotit. Pokud nic jiného, nic nebránilo žalovanému vypracovat odůvodnění svého rozhodnutí v režimu zákona č. 412/2005 Sb., ve kterém by se s námitkami žalobce vypořádal a zároveň dostál svým povinnostem z tohoto zákona vyplývajícím. Rezignací správního orgánu na přezkoumatelné hodnocení podkladu pro rozhodnutí a jeho verifikaci pak správní orgán prvního stupně, jakož i žalovaný, porušil povinnosti plynoucí z § 2 odst. 2, § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobce má pak ve smyslu základních principů demokratického právního státu a principů dobré správy za to, že jakékoliv rozhodnutí nemůže být založeno na jediném sdělení oprávněné úřední osoby bez toho, aby bylo možno obsah tohoto sdělení přezkoumat, přičemž odůvodnění takového postupu nemůže být ani skutečnost, že se jedná o informaci v režimu zákona č. 412/2005 Sb. Jak již žalobce uvedl, nijak nezpochybňuje činnost orgánů státní správy, které jsou oprávněny informace v režimu zákona č. 412/2005 Sb. poskytovat, nicméně taková informace musí vycházet z přezkoumatelné činnosti těchto orgánů, musí svým obsahem korespondovat s dalšími důkazy, musí být věrohodná a zejména nesmí při hodnocení s dalšími důkazy či skutečnostmi vyvolávat pochybnosti o správnosti této informace. Žalobce trvá na tom, že žádné rozhodnutí nemůže být založeno na informaci, kterou nelze přezkoumat či prokázat dalšími důkazy, přičemž právě o takovou informaci se v případě žalobce jedná. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, čj. 7 As 31/2011 – 10, dle kterého: *„Zpráva o výsledcích požadovaných šetření proto musí obsahovat konkrétní informace či takový jejich souhrn, že to NBÚ, a následně i případně soudu, umožní účinně ověřit relevanci zjištění zpravodajských služeb, tj. zejména věrohodnost jimi zjištěných informací, jejich vyváženost a vztah k otázkám rozhodným pro bezpečnostní řízení. Jen tak lze v dostatečné míře zajistit vyloučení libovůle u zpravodajských služeb i NBÚ, k níž by snadno mohlo dojít, pokud by se NBÚ, a následně i případný soudní přezkum, musel spokojit s tím, že zpravodajským službám se „uvěří“, aniž by jejich informace mohly být podrobeny kognici. Pokud by informace zpravodajských služeb nebyly výše uvedeným způsobem přezkoumatelné, znamenalo by to, že o bezpečnostní způsobilosti by fakticky rozhodl jiný orgán než NBÚ, což by bylo v rozporu s ust. § 81 zákona o ochraně utajovaných informací.“*

Žalobce měl za to, že se v jeho případě v principu nejedná o nic jiného, přičemž v jeho případě fakticky o žádosti o trvalý pobyt rozhodla Bezpečnostní informační služba svým stanoviskem. Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že akceptování takového postupu, jak již bylo uvedeno, by znamenalo možnost neomezené moci pro orgány pracující s informacemi dle zákona č. 412/2005 Sb., přičemž takovou mocí bez jakékoliv kontroly nedisponuje a ani disponovat nemůže žádný jiný orgán veřejné správy. Stejně jako každý správní orgán, Bezpečnostní informační služba musí podléhat kontrole svého postupu, přičemž právní názor žalovaného by umožňoval nepřipustnou výjimku v rámci principů demokratického právního státu. Právní zástupce žalobce pak v této souvislosti poukazuje

na konstantní a bohatou judikaturu nejen Nejvyššího správního soudu, ale i Ústavního soudu, který důrazně zakazuje libovůli správního orgánu. Stanovisko Policie ČR ze dne 1. 3. 2012 a na to navazující napadené rozhodnutí zcela ignorující zásadu oficiality a zásadu proporcionality je jeho krystalickým projevem. V této souvislosti lze odkázat např. na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 –42, jakož i na nález Ústavního soudu ze dne 22. 10. 1998, sp. zn. III ÚS 153/1997.

Žalobce trval na tom, že věrohodnost a pravdivost, resp. pravděpodobnost pravdivosti v žádném případě nelze dovozovat z toho, že se dle stanoviska BIS jedná o činnost dlouhodobější, popř. že stanovisko obsahuje konkrétní jména osob. K tomu je nutno uvést, že věrohodnost a pravdivost je nutno dovozovat z jiných skutečností na stanovisku nezávislých, přičemž správní orgány hodnocení pravdivosti a věrohodnosti založily výlučně na obsahu stanoviska. Pokud se týká konkrétních údajů osob ve stanovisku uvedených, k tomu je třeba uvést, že tyto lze velmi jednoduše dovodit z úředních evidencí, kde měl či má žalobce založenou plnou moc. Pokud žalovaný uvádí, že žalobce činnost uvedenou ve stanovisku nijak nezpochybnil, resp. nepopřel, dovoluje si žalobce proti takovému sdělení ohradit, neboť neodpovídá obsahu jeho vyjádření, přičemž pokud nezpochybnil kontakt s některými osobami (z nichž jedna je například družkou žalobce), neznamená to, že činnost, která by měla být údajně v rozporu se zájmy České republiky, nerozporuje. Stejně tak považuje žalobce jako nepřipadné až absurdní, že věrohodnost a pravdivost dovozuje žalovaný z toho, že jednání popsané v utajované informaci naplňuje znaky skutkové podstaty přečinu. Naopak se jedná dle žalobce o argument v jeho prospěch, neboť pokud existovaly poznatky o páchání trestné činnosti ze strany žalobce, nic nebránilo postoupení této věci policii. K takovému postup však nedošlo, proti žalobci nebylo zahájeno žádné trestní řízení, dokonce ani zahájeno řízení o přestupku a lze tedy důvodně pochybovat, zda se žalobce jakéhokoliv protiprávního jednání dopustil. Posledním hodnocení stanoviska ze strany žalovaného v tom smyslu, že toto bylo pořízeno zmocněnou složkou, je opět hodnocení naprosto nedostatečné, tautologické a v přímém rozporu s požadavky vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2013, čj. 7 As 31/2011-101.

Obsah samotného stanoviska je žalobci, stejně jako jeho právnímu zástupci, znám, přičemž jeho věrohodnost zhodnotil (na rozdíl od správního orgánu prvního stupně a žalovaného) v rámci svého vyjádření v režimu zákona č. 412/2005 Sb., přičemž na obsah tohoto vyjádření, resp. doplnění odvolání v režimu zákona č. 412/2005 Sb., odkazuje. Žalovaný se pak k tomuto vyjádření nijak nevyjádřil, ani se s ním nevypořádal a napadené rozhodnutí lze z tohoto hlediska rovněž nutno označit za nepřezkoumatelné. Žalobce na tomto místě poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj. 4 As 108/2013 –69, dle kterého „(...) Nejvyšší správní soud si je vědom nelehké úlohy, kterou zde má policie. Pokud uvolní konkrétní data o tom, jak informace získala, může tím, že se, byť i v režimu nakládání s utajovanými informacemi, k nim dostanou další subjekty, konkrétně příslušní soudci, potenciálně ohrozit zdroj informací či výsledky práce policie, neboť každé rozšíření okruhu objektů, které k utajované informaci mají přístup (i když jsou povinny s ní nakládat v režimu příslušného stupně utajení), zvyšuje riziko jejich vyžrazení. Na druhé straně pokud tak neučiní, její informace nemohou být dostatečným podkladem pro závěr o tom, že další pobyt žalobce není v souladu se zájmy ČR. Pokud stěžovatel nebude schopen existenci činnosti žalobce v rozporu se zájmy ČR dovodit i z jiných, na utajovaných informacích získaných od

Policie ČR nezávislých podkladů, může se stát, že nebude schopen unést své důkazní břemeno ohledně neslučitelnosti dalšího pobytu se zájmy ČR. Tuto volbu však za stěžovatele a s ním spolupracující Policii ČR nemůže vyřešit soud tím, že rezignuje na svoji kontrolní funkci, je-li mu zákonem na základě čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod svěřena. Je na uvedených orgánech, aby zvážily, zda větším rizikem je poskytnutí příslušných informací soudu, anebo rezignace na jejich uplatnění v předmětném řízení.“.

Žalobce taktéž upozornil, že pokud by byl postup žalovaného akceptován, jednalo by se o velmi nebezpečný precedent, který by do značné míry problematizoval, resp. fakticky negoval ústavními předpisy i cizincům garantované právo na spravedlivý proces. V tak závažném řízení, jakým bezesporu řízení o udělení trvalého pobytu žalobci na území ČR vzhledem ke všem okolnostem projednávaného případu je (neboť v případě zamítnutí žádosti by byl konsekventně ukončen pobyt žalobce na území ČR bez jakékoliv reálné možnosti jeho návratu, přičemž je navíc v daném případě rozhodováno o osudu celé sedmičlenné rodiny), není možno - při respektování práva na spravedlivý proces - založit negativní rozhodnutí pouze na jedné neverifikovatelné zprávě, ze které navíc ani nelze objektivně dovodit žádné porušení právních předpisů ČR.

Žalobce se dále domníval, že rozhodnutí správního orgánu je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, resp. je nepřezkoumatelné. Odkázal v té souvislosti na judikaturu NSS, konkrétně na názor: „(...) Odůvodnění, že je důvodné nebezpečí, že i v budoucnu osoba může závažným způsobem veřejný pořádek narušit, protože opakovaně porušila platné právní předpisy, resp. preferovat de facto preventivní opatření, je rovněž nepřípustné. Správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Pokud tak neučiní, zatěžují své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Správní praxe, která dovoluje postup, který umožňuje vytvořit systematickou a automatickou spojitost mezi odsouzením pro trestný čin a opatřením k ukončení pobytu, není v souladu se Směrnicí.“. Je sice pravdou, že výše uvedený závěr byl primárně formulován pro situace, kdy je zákonem požadováno (například právě § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), aby správní orgán odůvodnil, v čem spatřuje ze strany účastníka řízení hrozbu pro veřejný pořádek *pro futuro*, což není vzhledem k dikci § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců inkriminovaný případ, nicméně to neznamená, že je správní orgán oprávněn zcela rezignovat na relevantní zdůvodnění, v čem konkrétně spatřuje existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým byl/je dotčen základní zájem společnosti. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný přitom nic jiného, než výše specifikovanou „utajovanou informaci“ na podporu své argumentace neuvedly, a vůbec tedy v odůvodnění napadeného rozhodnutí nespecifikovaly, v čem spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. V žádném případě nemůže obstát pouze paušální odkaz na utajovanou informaci s tím, že je více než alibisticky uváděno, že se jedná o informace, které vzhledem k utajení nelze publikovat. Podstata rozhodnutí správních orgánů pak spočívá vtom, že se spokojily s utajovanou informací, přičemž nejenom z rozhodnutí správních orgánů, ale i ze samotné utajované informace je zřejmé, že fakticky rozhodujícím správním orgánem je nikoliv Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, a žalovaný, jakožto věcně a místně příslušné správní orgány, ale zpracovatel utajované informace. Takový postup je však dle žalobce bez ohledu na další námitky nepřijatelný, neboť zpracovatel utajované

informace nejenomže nemůže disponovat a nedisponuje veškerými podklady pro řádné posouzení, zda došlo či nedošlo k narušení veřejného pořádku v kontextu zákona o pobytu cizinců, což je problematika - jak vyplývá výše - velmi specifická a velmi pravděpodobně přesahující kompetentnost zpracovatele zprávy rozhodnutí. Zejména však zpracovatel informace k takovému rozhodnutí není oprávněn. Je to právě žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, kdo má výše uvedenou informaci vyhodnotit a posoudit ji s dalšími skutečnostmi, který v rámci správního řízení zákonným způsobem zajistí a stanovisko jiného orgánu státní správy adekvátně korigovat či naopak podpořit dalšími kontextuálními argumenty, což se prokazatelně nestalo. Pokud tedy správní orgány fakticky rezignovaly na tuto svoji rozhodovací pravomoc a zároveň povinnost, nemůže takové rozhodnutí obstát. Z těchto důvodů proto považuje žalobce napadené rozhodnutí taktéž za nepřezkoumatelné a v rozporu s §68 odst. 3 správního řádu a i z tohoto důvodu by mělo být rozhodnutí jakožto nezákonné zrušeno.

V souvislosti s výše uvedenými námitkami, které se vztahují k nepřezkoumatelnosti a nevěrohodnosti utajované informace, pak žalobce rovněž namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí v souvislosti s hodnocením přiměřenosti zásahu do soukromého a částečně i rodinného života (žalovaný se explicitně odmítl zabývat rodinným životem žalobce na území ČR bezdůvodnou negací jeho vztahu s družkou E.K., která je aktuálně žadatelkou o povolení k trvalému pobytu na území ČR). Adekvátní posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do osobní i právní sféry žalobce totiž rozhodně neznamená, že správní orgán popíše vazby žalobce k jiným osobám pobývajícím na území ČR či jeho působení v obchodních společnostech, s konstatováním, že neshledal dopad rozhodnutí o nepovolení trvalého pobytu za nepřiměřený vzhledem ke zjištěným okolnostem, resp. ve vzhledem k údajnému závažnému narušení veřejného pořádku. Správní orgán je při posuzování přiměřenosti povinen hodnotit na jedné straně veřejný zájem na nepovolení trvalého pobytu, a na druhé straně ochranu práva na soukromí a rodinný život, který je blíže rozveden v § 174a zákona o pobytu cizinců. Závěr správního orgánu, že rozhodnutí není nepřiměřené, je závěrem nepřezkoumatelným, neboť správní orgán žádným konkrétním způsobem veřejný zájem, resp. jeho intenzitu nedefinoval ani nehodnotil. Posuzování přiměřenosti rozhodnutí je - jak vyplývá z konstantní judikatury správních soudů - vždy založeno na posuzování „něčeho k něčemu“, v daném případě ochrany veřejného zájmu v kontextu údajného narušení veřejného pořádku závažným způsobem na straně jedné, a osobních, rodinných i dalších poměrů žalobce na straně druhé. Žádné takové úvahy však žalovaný v napadeném rozhodnutí neprezentoval a již z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pokud správní orgán na jedné straně uvádí, že není oprávněn přezkoumávat obsah utajované informace a blíže žádným způsobem zájem na ukončení pobytu cizince nekonkretizuje, lze jen stěží přezkoumatelným způsobem rozhodnout o přiměřenosti mezi tímto veřejným zájmem a zájmem na ochrany práv jednotlivce. Jinými slovy, i kdyby dle logiky správního orgánu měl žalobce na území ČR všechny rodinné příslušníky s povoleným trvalým pobytem a i kdyby dle názoru správního orgánu byla ekonomická činnost žadatele přínosem pro ČR, nebylo by takové rozhodnutí nepřiměřené, neboť pobyt žadatele není v zájmu ČR. Ustanovení zákona o pobytu cizinců v souvislosti s ochranou soukromého a rodinného života, by pak, dle logiky správního orgánu, zcela ztrácela význam.

Za nezákonný lze v tomto směru považovat i implicitní argument správního orgánu, dle kterého se v inkriminované věci jedná o žádost o nejvyšší možný pobytový status a zamítnutím této žádosti tak údajně nedochází k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, neboť tento si může upravit pobyt na území ČR na základě jiného druhu pobytu. Žalovaný, respektive správní orgán si jsou totiž plně vědomi, že si žalobce nemůže jakkoliv jinak svůj pobyt upravit, neboť jsou to právě identické správní orgány, které zamítly jeho žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu na území ČR a zcela nepochybně tak vzhledem ke své úporné snaze - být v rozporu se zákonem - jakkoliv zabránit žalobci v pobytu na území ČR, nelze očekávat, že by byl žalobci povolen jakýkoliv druh pobytu. Nehledě na skutečnost, že taková argumentace správního orgánu ohledně údajné možnosti pobývat na území ČR v rámci jiného druhu pobytu je i obecně nezákonná, jak explicitně uvedl NSS kupříkladu v rozhodnutí ve věci sp. zn. 8 As 68/2012.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný správní orgán se vyjádřil k podané žalobě v podání ze dne 4. 5. 2015. Navrhoval žalobu zamítnout jako nedůvodnou, přičemž argumentačně vycházel z obsahu napadeného rozhodnutí.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.

Stěžejní žalobní námitkou žalobce tvrdil, že prvoinstanční správní orgán a posléze i žalovaný nesprávně vyhodnotili jeden z podkladů pro rozhodnutí o žádosti žalobce, a to stanovisko Bezpečnostní informační služby zpracované dne 14. 8. 2014, která je utajovanou informací klasifikovanou stupněm utajení „Vyhrazené“.

Podle § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu je patrné, že jediným rozhodovacím důvodem pro nevyhovění žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky byl závěr správních orgánů o tom, že by žalobce

mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. S naplněním této podmínky se správní orgány vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí tvrzením, že Ministerstvo si opatřilo stanovisko Bezpečnostní informační služby ze dne 14. 8. 2014 obsahující utajovanou informaci a s ohledem na povahu této utajované informace nebylo oprávněno získanou informaci v napadeném rozhodnutí jakkoliv popsat a v rozhodnutí explicitně hodnotit. Nicméně, z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že prvoinstanční správní orgán stanovisko BIS provedl jako důkaz a jako takový také hodnotil. Žalovaný mj. konstatoval, že utajovaná informace obsahuje konkrétní popis chování žalobce v delším časovém období, přičemž jednání žalobce nelze hodnotit jako jednorázové a okolnosti jeho jednání jsou v utajované informaci dostatečně určité specifikovány.

Předmětné stanovisko Bezpečnostní informační služby ze dne 13. 8. 2014, čj. V35-11/2014-BIS-49, doručené Ministerstvu vnitra, OAM, dne 14. 8. 2014, bylo součástí správního spisu předloženého žalovaným soudem a bylo označeno stupněm utajení „VYHRAZENÉ“. Podle § 4 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací se klasifikace tímto stupněm utajení užije v případě, *jestliže její vyzrazení neoprávněné osobě nebo zneužití může být nevýhodné pro zájmy České republiky*.

Ohledně rozsahu přezkumu utajované informace, soud stejně jako v obdobné věci vedené Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 57 A 29/2013, vycházel též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, čj. 7As 31/2011-101, ve kterém je sice řešena otázka zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro příslušný stupeň utajení, kde jako odvolací správní orgán rozhodoval Národní bezpečnostní úřad, ale dle názoru soudu závěry tam uvedené ohledně soudního přezkumu podkladů pro rozhodnutí obsahujících utajované informace vycházejí ze zákona o ochraně utajovaných informací, ze kterého je nutno vycházet i v daném případě, a soud se s nimi ztotožňuje.

Kasační soud v citovaném rozsudku uvedl mj. toto: „(...) *V bezpečnostním řízení je nutno najít rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy. Na jedné straně zájmem na zajištění spravedlivého procesu pro toho, jehož bezpečnostní způsobilost je zkoumána, a na druhé straně zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu. Této rovnováhy však v žádném případě nelze dosáhnout, pokud nebude zajištěna účinná soudní, a tedy na exekutivě nezávislá a ve sporu mezi účastníkem řízení a exekutivou nestranná kontrola relevance informací, na základě nichž je v bezpečnostním řízení rozhodováno. Protože mezi oběma protichůdnými legitimními zájmy je nutno najít rovnováhu, musí mít soud v rámci soudního přezkumu přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení. Jen tak může být zajištěna účinná soudní kontrola. Soud je zde ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces, což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Za splnění těchto podmínek pak může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.). Ostatně právě proto mají také soudci podle ust. § 58 odst. 1 písm. e) a odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací přístup k utajovaným informacím všech stupňů utajení bez platného osvědčení ode dne jmenování do funkce po dobu jejího výkonu a v rozsahu nezbytném pro její výkon. Soudní kontrola, které nemůže být za žádných*

okolností odepřen přístup k informacím relevantním pro výsledek bezpečnostního řízení, tak může v míře ještě dostačující zajistit vyloučení libovůle u zpravodajských služeb a NBÚ při zachování utajení té nezbytné části informací relevantních pro bezpečnostní řízení, jejichž poskytnutí účastníkům řízení by bylo v rozporu s veřejným zájmem na jejich utajení. Neměl-li by však soud k takovým informacím přístup, o účinnou soudní kontrolu by se nejednalo, což by bylo nutno považovat za protiústavní stav (viz také argumentace v rozsudku NSS ze dne 3. 3. 2011, čj. 7 As 39/2010 – 64). Soud by totiž byl v takovém případě ve skutkové rovině „slepý“, musel by se spolehnout pouze na správnost názoru zpravodajských služeb a přezkoumával by pouze procesní námitky.“.

V citovaném rozsudku NSS dále uvedl, že „exekutiva má právo za určitých okolností tomu, kdo je podrobován bezpečnostní prověrce, výjimečně neříci, z jakých konkrétních skutkových důvodů nebyl shledán bezpečnostně způsobilým. Je však vždy povinna, chce-li, aby její rozhodnutí obstálo při soudní kontrole, umožnit v plném rozsahu, tedy zejména ve skutkové rovině, přezkum těchto důvodů soudem. Toho nelze dosáhnout jinak, než že informace, o něž se rozhodnutí v bezpečnostním řízení opírá, musí být součástí spisu NBÚ, spolu s ním musí být poskytnuty soudu v rámci přezkumu a soud z úřední povinnosti, i nad rámec žalobních námitek, přezkoumá relevanci těch informací, jež účastníkovi řízení nebyly zpřístupněny a ve vztahu k nimž je mu znemožněno, či přinejmenším zásadně omezeno, právo namítat jejich nezákonnost, věcnou nesprávnost nebo relevanci pro řízení.“.

Pro rozhodnutí v této právní věci je rovněž významným další závěr učiněný Nejvyšším správním soudem v citovaném rozsudku, totiž že „rozhodnutí NBÚ jen proto, že v něm nejsou uvedeny utajované důvody, pro které byl stěžovatel shledán bezpečnostně nezpůsobilým, nelze považovat za nepřezkoumatelné. NBÚ totiž postupoval v souladu s ust. § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací, podle kterého, jsou-li některé z důvodů vydání rozhodnutí utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. K tomu lze odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, ve kterém tento soud vyslovil, že „není jisté možné, aby byl NBÚ pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek, anebo bezpečnost jejich agentů či třetích osob“. Je totiž třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo. V tomto smyslu tedy rozhodnutí, v němž nejsou v souladu s ust. § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací uvedeny důvody, jelikož se jedná o utajované informace, jen proto za nepřezkoumatelné považovat nelze, neboť zákon zde výjimečně umožňuje v rozhodnutí tyto důvody neuvádět. (...) Přezkoumatelnost rozhodnutí je pak zajištěna, byť nepochybně obtížněji než u „běžných“ správních rozhodnutí tím, že orgán, jenž má pravomoc správní rozhodnutí přezkoumávat, tj. v první řadě soudy ve správním soudnictví, musí mít neomezený přístup k podkladům rozhodnutí obsaženým ve správním spisu, jak již bylo vyloženo.“.

Krajský soud se seznámil s obsahem utajované části spisů obsahující předmětné stanovisko Bezpečnostní informační služby na podkladě § 58 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně utajovaných informací. Stanovisko obsahuje informace týkající se osoby žalobce, které v případě jejich pravdivosti by opravňovaly učinit závěr, že by žalobce mohl závažným

způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Stanovisko sice zmiňuje jména konkrétních osob a popisuje pozici žalobce v rámci vzájemných jednání, avšak kromě samotného obsahu informace nebyly soudu předloženy jiné podklady, z nichž by při verifikaci utajované skutečnosti bylo možno vyjít. Jednání žalobce i jednání konkrétních osob, se kterými měl být žalobce ve vzájemném vztahu, by přitom ve smyslu obsahu získaných informací bylo způsobilé naplnit skutkovou podstatu trestných činů, event. přečinů a i tyto nepřímé podklady by bezesporu podpořily věrohodnost a pravdivost získané informace. Obsah přezkoumávané informace postavil soud do situace, kdy této informaci buď uvěří, nebo neuvěří. Takový podklad rozhodnutí není v právním státě přípustný, jestliže rozhodnutí správního orgánu, třebaže zcela legitimně podléhá utajení, zasahuje do subjektivních práv žalobce, zde práva na ochranu soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Představa, že soud uvěří obsahu i ke utajované informace, aniž by měl možnost si ověřit, že její tvrzení spočívají na skutečných a pravděpodobně pravdivých informacích, by znamenala rezignaci na kontrolní funkci správního soudnictví vůči veřejné správě (obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2014, čj. 4 As 108/2013-69, dostupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud tak u žalobní výtky týkající se způsobu vyhodnocení obsahu utajované informace obsažené ve stanovisku Bezpečnostní informační služby ze dne 13. 8. 2014 shledal, že tato výtky je důvodná, neboť správní orgán vyšel ze stavu věci, který nemá ve správním spise oporu. Vzhledem k tomu, že shledaná procesní vada se dotýká jediného podkladu, ze kterého byl učiněn závěr o naplnění podmínky ve smyslu § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.

V dalším žalobním bodu se žalobce dovolával nepřezkoumatelnosti posouzení přiměřenosti dopadu vydávaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce takovou námitku nevznesl. Tuto skutečnost žalovaný konstatoval a doplnil, že se ztotožnil s tím, jak se s touto otázkou vypořádalo Ministerstvo.

Soud konstatuje, že okolnosti přiměřenosti dopadu vydávaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce byly prvoinstančním správním orgánem hodnoceny především na str. 3 a 4 prvoinstančního rozhodnutí. Důvody, pro které byla shledána přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, byly vyjeveny srozumitelně a nemůže být pochyb o tom, na základě čeho Ministerstvo rozhodovalo. Soud proto neshledal rozhodnutí v inkriminované části nepřezkoumatelné, neboť argumentace správního orgánu vychází z konkrétních v řízení shromážděných podkladů, které jsou součástí správního spisu, a dovozuje závěry, které jsou souladné s § 174a zák. o pobytu cizinců. Toto žalobní tvrzení tak soud neshledal důvodným.

Na podkladě výše uvedené argumentace krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, a to podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud současně shledal, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise ve smyslu § 76 odst. 1

písm. b) s. ř. s. Krajský soud proto vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení na podkladě § 78 odst. 4 s. ř. s. Ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný vázán právním názorem soudu. Pro úplnost soud doplňuje, že na podkladě vyhodnocení skutečností obsažených v utajované informaci obsažené ve stanovisku Bezpečnostní informační služby ze dne 14. 8. 2014 shledal závažné důvody pro přednostní projednání věci ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí věci.

[V] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **11.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,- + DPH = 7.502,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- + DPH = 726,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. srpna 2015

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu